

Република Србија
ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА

Број: 010-01-00104/2011-01

Дана: 23.маја 2012.године

Београд

Високи савет судства, у поступку преиспитивања одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности по приговору **М. Д. из Сокобање**, у смислу одредбе члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) и члана 29 Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састав Високог савета судства о престанку судијске дужности, на седници Високог савета судства дана 23.маја 2012.године донео је следећу

О Д Л У К У

ОДБИЈА СЕ приговор **М.Д. из Сокобање** изјављен против одлуке о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства број 119-05-00156/2010-01 од 14.јуна 2010.године и одлука **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

М.Д. је до престанка судијске дужности обављао судијску дужност у Општинском суду у Сокобањи, поднео је пријаву за избор у Апелациони суд у Нишу, Виши суд у Нишу и Основни суд у Зајечару.

Одлуком Високог савета судства од 16.12.2009.године подносилац приговора није изабран за судију у судове за које је поднео пријаву за избор.

Против те Одлуке подносилац приговора је изјавио Уставну жалбу, а из разлога: пропуштања да му се достави обавештење о постојању разлога за сумњу у његову стручност, достојност и оспособљеност; да му се омогући увид у доказе како у погледу сумње у његову стручност, оспособљеност и достојност, тако и у погледу изабраних; да му се омогући да се изјасни о чињеницама и разлозима; да му се достави одлука са разлозима; због пропуштања да му се на изричит захтев доставе податци на којима је заснована одлука; што су подаци који су коришћених приликом предузимања радњи проглашени службеном тајном, да су употребљавани податци о личности противно Уставу и закону, као и да му је давањем изјава у јавност повређено лично и професионално достојанство.

У погледу стручности истиче да је у 2006.години имао 33% укинутих одлука, у 2007.години 40% укинутих одлука и у 2008.години 36% укинутих одлука што сматра добрим резултатом у његовом суду; у погледу оспособљености истиче да је имао у 2006.години 94,22% остварења судијске норме, у 2007.години 93,71% испуњеност судијске норме и у 2008.години 99,90% испуњеност судијске норме, да није имао застарелих предмета, сматра да је успешно обављао судијску дужност.

Приговара процедури избора, елаборира питање сталности судијске функције, приговара саставу у којем је радио први сазив ВСС, независности Првог састава ВСС и појединих чланова, те да му је било ускраћено право на правично суђење, па предлаже да се уставна жалба усвоји, констатују извршене повреде Уставом гарантованих права, да му није престала судијска дужност, а Високом савету наложи да у поновљеном поступку уз гарантовање свих права поново одлучи о њеној пријави.

Одлуком Високог савета судства број 06-00-37/2009-01 од 25.децембра 2009.године у ставу првом тачка 401 констатован је престанак судијске дужности подносиоцу приговора закључно са 31.12.2009.године а у смислу одредбе члана 101 став 1 Закона о судијама (Сл.гласник РС бр.116/2008). У одлуци је као разлог за престанак судијске дужности констатовано да подносилац приговора није испунио критеријуме прописане Одлуком о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова (Сл.гласник РС бр.49/2009).

Против те одлуке изјављује жалбу Уставном суду, а из разлога битне повреде одредаба поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права, повреде уставних права и права гарантованих Европском конвенцијом. У жалби истиче да је у тренутку избора био на сталној судијској дужности, а почев од 1995.године, па како се налазио на сталној судијској дужности и сматра да испуњава све критеријуме је требао да буде изабран за судију. Дато образложење сматра паушалним, те да не садржи конкретизоване разлоге. Од битних повреда истиче да је Високи савет судства одлучивао у некомплетном саставу, а да је као такав и конституисан и да стога није ни могао да одлучује, па ни каснијим избором осталих чланова, потом да озбиљно доведено у питање пристрасност појединих чланова ВСС јер су у спроведеном поступку учествовали као кандидати и њихови блиски сродници, или пак лица са којима су била у било каквом пословном односу, да су седнице за јавност биле затворене, да га ВСС није обавестио о постојању сумње у испуњеност критеријума, нити му је омогућено да се о разлозима у сумњу изјасни, да је одлука необразложено, односно да не садржи јасне, конкретне и индивидуализоване разлоге, да приликом одлучивања ВСС није имао никакве друге податке сем пријаве и статистичке податке о раду подносиоца пријаве, да оспорена одлука не садржи поуку о правном леку. У погледу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања указује да Одлука о критеријумима и мерилима не садржи вредносну скалу као јасно мерљива мерила, да приликом одлучивања ВСС није имао у виду ефективно радно време судије, да се не види на који начин је цењена основаност притужби, да није прибављено мишљење седнице свих судија суда у којем је радио нити непосредно вишег суда а што је била обавеза, а указује на низ повреда права гарантованих Уставом. Предлаже усвајање жалбе и поништавање побијане одлуке.

Одлуком Високог савета судства број 119-05-00156/2010-01 од 14.06.2010.године замењена је одлука првог састава Високог савета судства од 25.12.2009.године у ставу I тачка 401 и дати су разлози на основу којих је оборена претпоставка стручности и оспособљености, а у смислу одредбе члана 14 став 1 тачка 1, 3 и 7 Одлуке о критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова, а у битноме у разлозима се истиче:

„Разлози за сумњу су се образовали у погледу стручности и оспособљености и то кроз број (процент) потврђених, преиначених и укинutih одлука по правном леку, у периоду 2006.-2008.године, време израде одлука и процента испуњености оријентационе

норме. У 2006.години, обављајући дужност судије Општинског суда у Сокобањи, у кривичној материји, имао је 27 ожалбених одлука, од чега је 15 потврђено, 3 преиначено а 9 укинута или у процентима 55,56% потврђених, 11,11% преиначених и 33,33% укинутих. У 2007.години од 42 ожалбених одлука имао је 20 потврђених, 5 преиначених и 17 укинутих одлука или у процентима 47,62% потврђених, 11,90% преиначених и 40,48% укинутих. У 2008.години од 38 ожалбених одлука имао је 20 потврђених, 4 преиначених и 14 укинутих или у процентима 52,63% потврђених, 10,53% преиначених и 36,84% укинутих. Посматрајући однос потврђених, преиначених и укинутих одлука, подносилац жалбе није испољио довољан ниво стручности, јер је имао висок проценат укинутих одлука, посебно ако се имају у виду Мерила за оцену минимума успешности вршења судијске дужности по којима (члан 13), судија има задовољавајући квалитет ако број укинутих одлука, у односу на број разматраних по жалби не прелази у општинском суду у кривичној материји 15%, а која се примењују за оцену стручности и оспособљености приликом избора за судију, на основу члана 15 Олуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности за избор судија и председника судова. При овој анализи, Савет је имао у виду да је подносилац жалбе обављао дужност у Општинском суду у Сокобањи, који је у посматраном периоду имао укупно 6 судија, са председником суда, од којих је један судија судио кривичну материју, тј. подносилац жалбе, тако да није било могуће вршити поређење процента укинутих одлука и са просеком суда. Из ових разлога врши се допуњавање одговора на жалбу од 10.05.2010.године.

У погледу времена израде одлука, неопходно је да се израде у законском року (који је 8 и 15 дана по ЗКП-у), а који се може продужити највише до 30 дана према Мерилима за оцену минимума успешности вршења судијске дужности. Израда одлука преко тог рока је непримерен рок. У 2007.години подносилац жалбе је поступајући у кривичној материји израдио 13 одлука после 30 дана, а од тога 7 одлука у року до 60 дана а 6 преко 60 дана; а у 2008.години 1 одлука после 60 дана. Овако прекорачење рокова доводи у питање и право на суђење у разумном року.

Када је реч о остварењу судијске норме а на основу података добијених од суда, према статистици Министарства правде норма је израчунавана на бази 11 месеци рада судије, сходно ставу Високог савета судства док су судови израчунавали на бази броја радних дана за сваког судију појединачно. У периоду 2006-2008.година подносилац жалбе је поступао у кривичној материји. Поступајући у наведеној материји у 2006.години остварио је норму 89,38%, по обради Министарства правде а 94,22% по обради Општинског суда у Сокобањи. Поступајући у наведеној материји у 2007.години остварио је норму 83,98% по обради Министарства правде а 93,71% по обради Општинског суда у Сокобањи. Поступајући у наведеној материји у 2008.години остварио је норму 93,07% по обради Министарства правде а 99,90% по обради Општинског суда у Сокобањи. На основу изнетих података неспорно је да подносилац жалбе није остварио очекивану норму од 100% у посматраном периоду. Судијска норма од стране оба органа обрачуната је према Мерилима за оцену минимума успешности вршења судијске дужности које ће се привремено примењивати до дана почетка примене одредаба чл.21 до 28. Закона о уређењу судова (Службени гласник РС бр.80/05).

Имајући у виду резултате по наведеним критеријумима, Високи савет судства сматра да у посматраном периоду није показао довољан ниво стручности и оспособљености.“

На основу ових разлога констатовано је да подносилац приговора није испунио услове прописане одредбом члана 45 став 2 и 3 Закона о судијама, па су то разлози на основу којих је констатован престанак судијске дужности са 31.12.2009.године, а у смислу одредбе члана 101 Закона о судијама.

Против те одлуке подносилац приговора је изјавио жалбу, одлуку побија из разлога битне повреде поступка, повреде материјалног права, повреде уставом и Европском конвенцијом гарантованих права, као и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У погледу чињеничног стања истиче да је одлука донета на основу извештаја о раду који су састављени супротно Судском пословнику, па да је стога требало прихватити извештај суда а не Министарства правде чиме су погрешно приказани резултати. У погледу стручности и броја укинутих и преиначених одлука истиче да је ово сагледано једнострано, а указује да су о жалбама у тим укинутим одлукама одлучивале некомпететне судије које су цео радни век провеле у грађанској материји, без довољно искуства и сигурности. Предлаже да се побијана одлука поништи, а Високом савету судства наложи да поново одлучи о његовој пријави.

Одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама (Сл.гласник РС 101/2010) прописано је да ће стални састав Високог савета судства преиспитати одлуке првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности судија из члана 101 став 1 Закона о судијама, у складу са критеријумима и мерилима за оцену стручности, оспособљености и достојности, које ће донети стални састав Високог савета судства, док је у ставу 3 прописано да жалбе, односно уставне жалбе се сматрају приговорима на одлуку Високог савета судства, односно у смислу одредбе става 4 да о приговору одлучује стални састав Високог савета судства.

У смислу одредбе члана 5 став 1, 3, 4 и 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама, стални састав Високог савета судства је дана 23.05.2011.године донео Правила за примену Одлуке о утврђивању критеријума и мерила за оцену стручности, оспособљености и достојности и за поступак преиспитивања одлука првог састава Високог савета судства о престанку судијске дужности, а у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 тих Правила је прописано да Високи савет судства утврђује чињенице да подносилац приговора не испуњава неки од критеријума, док чланом 8 Правила прописано је да је задатак Комисије Високог савета судства да спроведе поступак утврђивања чињеница и разговора са подносиоцем приговора, а које право је подносиоцу приговора гарантовано чланом 5 став 5 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

Подносилац приговора се пред Комисијом Високог савета судства и усмено обратио и образложио своје наводе и одговорио на разлоге изражене сумње у испуњеност критеријума на рочишту одржаном дана 24.06.2011.године. Указује да остаје код свих разлога из којих сматра да су му повређена Уставом и Европском конвенцијом о људским правима гарантована права. Не спори статичке податке, али наглашава да је у суду у којем је радио био једини судија кривичар и да се стога његови резултати ни не могу поредити са другим резултатима, а саме статистичке податке не сматра довољним да би се закључило о његовој нестручности, а да при том нису анализирани стварни разлози укидања. Понавља да је у том периоду извршена смена генерација у Окружном суду у Пожаревцу, а да су управо у кривичним другостепеним предметима одлучивале судије које су радиле грађанску материју. То је узроковало да су успоставили нову судску праксу, која се и одразила на статистичке податке, али и да су предмети укидани а да при истом пресуђењу након тога је одлука била потврђивана. Наводи и примере за то, а

поред тога указује и да није узето у обзир да поседује већи број сертификата из различитих области. У погледу испуњености оријентационе норме наглашава да је пропуштено да се узме у обзир да је радио у малом суду и да са бројем предмета у раду није могао да оствари норму, али да је наспрот томе имао задовољавајући коефицијент ажурности. У погледу неблаговременог израда одлука, наглашава да је на то утицала чињеница да је прилив предмета био неравномеран, а поготово при крају године, потом да је као објективна околност утицала и сложеност предмета, потом чињеница да непостоји и поуздано евидентиран датум експедиције пресуде, не може бити ни поуздан податак о стварном кашњењу у изради одлуке, али да није ни у једном предмету било намере да се опструше израда одлуке. Поред изнетог подносилац приговора је навео да разлог његовог неизбора не представља испуњеност критеријума стручности и оспособљености, већ други разлози па је у изјавио навео и следеће:

„Чињеница је да сам 1999.године судио главном и одговорном уреднику а он припада ..... У време ратне агресије, с обзиром на чињеницу постоји чињеница да не сме да се реемитује ни један други програм сем државне телевизије. У то време је Закон о кривичном поступку био рестриктиван, строг, казнена политика се поштравала. Због тог реемитовања инспектори Савезне радио-дифузне агенције су дошли да скину линк. Тај главни и одговорни уредник закључа инспектора и те инспекторе Радио-дифузне агенције и СУП-а у канцеларију, а онда позива народ „ево против телевизије, ово, оно“, позива значи и он је одговарао за ширење лажних вести. Ја сам га осудио, Окружни суд је ту пресуду потврдио, Врховни суд је ту пресуду потврдио и он је одлежао у затвору годину дана. И сада мени су значи од чистача до не знам ког је долазио на Телевизију ..... после 1999., значи причали све о тим пресудама а нико од стручних лица. Ја никада нисам имао, сад сам први пут проговорио о томе, значи никада нисам имао шансу да кажем тај предмет се односи на то и то или на то и то. Ја знам значи из поузданих извора везано за чланове ..... странке да су ми рекли ти си прецртан са црвеном хемијском два пута и ту је тачка. Значи а моја референца је значи увек да могу да браним своје ставове и све ово што се узима у обзир.“

Комисија Високог савета судства је спровела поступак утврђивања чињеница, подносилац приговора је уредно позван на разговор пред Комисијом за дан 24.06.2012.године, па је Комисија на основу Извештај о раду Т2 и Т1 обрасца Општинског суда у Соко Бањи, пресуде Општинског суда у Сокобањи број К.48/99 од 20.04.1999.године, увидом у предмете, навода подносиоца приговора утврдила чињенице.

Комисија је утврдила следеће чињенице:

Подносилац приговора је до престанка судијске дужности био судија Општинског суда у Сокобањи, те према извештајима о раду остварио следеће резултате:

У посматраном периоду радио је у кривичним првостепеним предметима, мањи број Кв, Ки и Крм и др. У највећем делу ради сам на реферади сем у мањем незнатном делу предмета К.

2006.године

У раду 169 предмета, нема старих предмета, завршио 149 остварење нормe 94,22%, 27 разматраних 3 преиначене, 9 укинутих 33,33%, просек суда 23,02% учешће у укинутим 32-9. Коефицијент ажурности 1,66.

2007.године

У раду 165 предмета 1 стари решено 148 предмета од тога 1 стари, норма 93,71% 6 одлука након 60 дана, 42 разматране 5 преиначених, 17 укинути или 40,48% просек суда 29,83%. Коефицијент ажурности 1,38.

2008.године

175 у раду без старих предмета, 158 решених или 99,99% једна одлука након 60 дана 38 ожалбених 4 преиначене 14 укинутих или 36,84% просек суда 29,93% однос 66-14. Коефицијент ажурности 1,19.

Увидом у предмете Општинског суда у Соко Бањи се констатује:

К.58/2007 2 окривљена продужено кривично дело тешке крађе, пресуда израђена и достављена ОЈТ 09.04.2008.године рок израде 108 дана

К.35/2007 оптужни предлог против 4 лица због кривичног дела крађе објављена пресуда 19.04.2007.године, експедована 13.08.2007.године израда 107 дана

К.8472007 два окривљена кривично дело разбојништва и разбојништва у подстрекавању објављена пресуда 25.01.2008.године експедована 09.06.2008.године рок израде 116 дана

К.51/2007 један окривљени угрожавање јавног саобраћаја објавио 22.05.2007.године експедована 31.07.2007.године рок израде 60 дана.

К.119/2007 један окривљени кривично дело фалсификовања исправе објављена 13.12.2007.године експедована 10.03.2008.године рок израде 93 дана.

К.166/2008 један окривљени недозвољене полне радње објављена 24.04.2007.године експедована 16.07.2007.године израда 83 дана

У предмету број К.130/2007 а који се води као израђена одлука након 60 дана одлука је израђена у року од 49 дана.

Подносилац приговора био је задужен предметом Општинског суда у Сокобањи број К.48/99, па је у том предмету дана 20.04.1999.године донео пресудом којом је Р.Н. из Сокобање огласио кривим „зато што је, у намери да изазове нерасположење или узнемирење грађана и да осујети спровођење одлуке и мера државних органа или да се умањеи поверење грађана у такве одлуке и мере, дана 27.03.1999.године, у време важења одлуке о проглашењу радног стања у Југославији, када му је, као лицу које је обављало послове главног и договорног уредника телевизијске станице Телевизија ..... у Сокобањи, уручено решење Савезног министарства за телекомуникације УП.8/1-01-599/99, којим је наређен прекид рада ТВ ....., са унутрашње стране просторија на прозору према улици Алексе Мркђића, где је већ претходно поставио плакат са садржином: „Отпор је одговор! Другачије неће моћи. Биће касно. Кад неко твој умре од глади. Кад почну да убијају на улици. И затрују последњи извор...Биће касно. Ово није систем. Ово је болест. Гризи систем! Сабери се. Живи. Отпор.“, ставио и плакат „FREE press – made in Srbija“ са печатом радија Б-92 и сликом затворских решетки од новина као знад да у Србији не постоји слобода штампе, па је истицањем ових плаката на јавном месту да би садржај истих био доступан неодређеном већем броју лица проносио лажне тврдње, и чиме је извршио кривично дело ширење лажних вести из чл-

218 K3 PC,“ па је због извршеног кривичног дела осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Високи савет судства је приликом одлучивања о приговору пошао од постојања сумње у испуњеност критеријума стручности и оспособљености, потом од чињеница утврђених од стране Комисије, а које се односе испуњеност критеријума стручности и оспособљености.

Сумња у испуњеност критеријума стручности заснована је на основу одлуке првог састава Високог савета судства, па је утврђивањем чињеница у вези навода из побијане одлуке, у смислу одредбе члана 3 став 2 тачка 4 Правила Високи савет утврдио да подносилац приговора не испуњава критеријум стручности и оспособљености, а из следећих разлога:

Сумња одлуком првог састава Високог савета судства заснована је у погледу стручности, али је Високи савет судства испуњеност критеријума стручности ценио применом одредбе чланом 5 Правила, којим је прописано да Подносилац приговора испуњава критеријум стручности уколико је у 2006, 2007. и 2008. години имао мањи проценат укинутих одлука (број укинутих одлука у односу на број разматраних одлука за цео посматрани период), од

-просека одељења суда у коме је вршио судијску дужност
и

-минимума успешности вршења судијске дужности која је прописана Мерилима за оцену минимума успешности, која ће се привремено примењивати додана почетка примене одредаба чл. 21 до 28 Закона о уређењу судова (у даљем тексту: Мерила за оцену минимума успешности, („Службени гласник РС“ бр. 80/05);

У судовима у којима нису формирана одељења, а судија је поступао у више материја, узеће се просек на нивоу суда.

Подносилац приговора је у посматраним годинама имао већи проценат укинутих одлука и од минимума успешности прописаног чланом 13 Мерила за оцену минимума успешности, а који за судију општинског суда у кривичној материји износи 15%, али и од просека одељења. У 2006.години имао је у материји К укинутих одлука 33,33%, просек суда 23,02%, у 2007.години имао је у материји К 40,48%, просек суда 29,83%, у 2008.години имао је у материји К 36,84%, просек суда 29,93%. Подносилац приговора је при том и у свим годинама имао висок проценат преиначених одлука, што све указује да је својим одлукама изазивао правну несигурност, коју судија одлуком мора обезбедити. Процент укинутих одлука прописан је управо из разлога да се на просечном нивоу може утврдити толерантан ниво грешке приликом суђења, за просечног судију. Све укинуто преко тог процента, указује да судија не познаје довољно ни материјално ни процесно право, а поготово уколико тај проценат знатно прелази толерантан проценат, као што је то код подносиоца приговора, а указује да својим одлукама не може обезбедити правну сигурност у одлучивању, јер честим укидањем судски поступци трају неосновано дуго, странке немају поузданост у судију и његову одлуку, а при том се странкама и нарушава право на суђење у разумном року. Отуда се, у смислу Правила, на основу којих се преиспитује одлука првог састава Високог савета судства, констатује да подносилац приговора не испуњава критеријум стручности.

Високи савет судства није могао да прихвати становиште подносиоца приговора да одговорност за висок проценат укинутих одлука није у његовом квалитету рада, већ да висок проценат укинутих одлука потиче из чињенице да је у другом степену у Окружном суду у Зајечару одлучивало веће које је било састављено од судија које су до тада претежно радиле грађанску материју, а да су одлуке укидане безразложно, па да су потом биле потврђиване, као и да је на висок проценат укинутих и преиначених одлука утицала и измењена казнена политика баш у то време. Оваково становиште је неутемељено и ничим поткрепљено.

Основано је изражена сумња и у испуњеност критеријума оспособљености.

Одредбом члана 6 Правила прописано је да подносилац приговора испуњава критеријум оспособљености уколико је у 2006., 2007. и 2008. години испунио оријентациону норму која је прописана Мерилима за оцену минимума успешности или просека одељења, и уколико у истом периоду није имао груба негативна одступања у односу на најмање један од следећих мерила, па тако се наводи одлука израђених по истеку 30 дана након пресуђења у односу на просек одељења у којем је радио.

У погледу сумње у испуњеност критеријума оспособљености је чињеница да подносилац приговора имао велики број одлука израђених ван законског рока, па и рока од 30 дана на колико се може максимално продужити рок израде, а бројем тих одлука је у свим годинама био ван просека одељења у којем је поступао, и то грубо. Све ово је у смислу одредбе члана 16 Мерила за оцену минимума успешности вршења судијске дужности и мерило савесности судије. Дакле, у великом броју предмета подносилац приговора је израђивао одлуке ван законског рока, тиме у великом броју предмета поступао и несавесно, а странкама ускраћивао и суђење у разумном року. Ово указује на оправдани закључак да подносилац приговора не поседује потребан ниво оспособљености да би био изабран на судијску функцију, па да и по Одлуци о критеријумима и мерилима али и према Правилима према којима се одлука преиспитује не испуњава критеријум оспособљености. При том Високи савет судства је имао у виду посебно оптерећеност подносиоца приговора у раду. Дакле подносилац приговора у раду није имао довољно предмета ни да би се остварила минимална оријентациона норма, дакле у раду био потпуно неоптерећен, па отуда разлози које је подносилац приговора навео ничим не оправдавају овакво поступање подносиоца приговора приликом израде одлуке.

Констатује се да се сумња у испуњеност критеријума оспособљености није могла засновати на основу чињенице да подносилац приговора није остварио оријентациону норму, јер је у свим посматраним годинама имао добар коефицијент ажурности, а који се алтернативно користи у ситуацији када судија нема остварење оријентационе норме.

Подносилац приговора се изјаснио сам о предмету број К.48/99 у којем је поступао, а Високи савет је у исту предмет извршио увид. Утврђен је разлог из којег је том пресудом утврђена кривична одговорност и окривљеном изречена казна затвора од једне године.

Подносилац приговора је упућивао на чињеницу да поседује сертификат о стеченим знањима о Европској конвенцији за заштиту људских права и основних слобода, па би морао знати да је и слобода изражавања основно људско право, које се мора и ужива апсолутну заштиту.

Подносилац приговора је изрицањем пресуде вероватно био на становишту да изражени ставови не потпадају под права на слободу изражавања, а што је и његово право као судије да слободно изрази своје мишљење. Високи савет судства је супротног мишљења, али при том остаје и неверованта чињеница да је некоме изречена правоснажно ефективна казна затвора од годину дана за изречену реч. Дакле супротно мишљење о повреди људског права од оног које заступа подносилац приговора, али и тешка последица коју је таква пресуда својом казном произвела је још драстичнији пример кршења људског права. Овакво драстично кршење људских права се не може правдати чињеницом да је таква одлука потврђена и од виших судских инстанци, већ се она може тумачити само одсуством знања о Европској конвенцији за заштиту људских права и основних слобода, јер је одредбом члана 6 став 1 и 2 Одлуке о критеријума и мерилима прописано је да „оспособљеност подразумева вештине које омогућавају ефикасну примену специфичних правничких знања у решавању судских предмета, а условљена је и познавањем ове Конвенције.

Високи савет судства у односу на наводе подносиоца приговора констатује да одлука ничим политички није мотивисана, како он то сматра и наводи, већ је ову одлуку управо подносилац приговора навео и доставио Комисији, па је на том чињеничном основу даље расправљано и одлучивано.

На основу свих изнетих чињеница Високи савет судства је нашао да се неосновано приговором побија одлука о престанку судијске дужности првог састава Високог савета судства, те да је услед неиспуњености услова прописаних одредбом члана 45 Закона о судијама, те чињеници да је основано оборена претпоставка стручности и оспособљености, да је имало места примени одредаба члана 101 став 1 Закона о судијама а на основу које је подносиоцу приговора престала судијска дужност са 31.12.2009.године, па је приговор одбијен и одлука потврђена усмислу одредбе члана 29 Правила у вези са одредбом члана 5 став 1 Закона о изменама и допунама Закона о судијама.

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛЕКУ

Против ове одлуке може се у року од 30 дана од дана достављања ове одлуке изјавити жалба Уставном суду. Жалба се изјављује путем Високог савета судства.

ПРЕДСЕДНИК

ВИСОКОГ САВЕТА СУДСТВА

Ната Месаровић

Доставна наредба

- 1. Подносиоцу приговора**
- 2. Архиву ВСС**